

"মৰমৰসন্তানসকল – অন্তৰ্মুখী হৈ স্মৃতিতথকাৰ অভ্যাস কৰা, চেক (পৰীক্ষা) কৰাৰে কিমান সময় আত্ম-অভিমानी আৰু পৰমাত্ম-অভিমानी হৈ থাকো?"

প্ৰশ্ন: যিসন্তানে একান্ততৈ আত্ম-অভিমानी হোৱাৰ অভ্যাস কৰে তেওঁৰ লক্ষ্য কি হ'ব ?

উত্তৰ: 1) তেওঁৰ মুখৰ পৰা কেতিয়াও অশুদ্ধ বচন উচ্চাৰিত নহ'ব। 2) পৰস্পৰ মাজত ভাই-ভাইৰ মৰম থাকিব। সদায় ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলিজুলি) থাকিব। 3) ধাৰণা বহুত ভাল হ'ব। তেওঁৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম নহ'ব। 4) তেওঁৰ দৃষ্টি বহুত মিঠা হ'ব। কেতিয়াও দেহ-অভিমান নাহিব। 5) কাকো দুখ নিদিব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি, কেৱল আত্মা বুলি ক'লে জীৱ আতৰি যায় সেয়েহে আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। আমি আত্মাসকলে পিতাৰ পৰা এই জ্ঞান পাওঁ। সন্তানসকল দেহী অভিমानी হৈ থাকিব লাগে। পিতা আহিছেই সন্তানসকলক লৈ যাবলৈ। যদিও সত্যযুগত তোমালোক আত্ম-অভিমानी হোৱা কিন্তু পৰমাত্ম-অভিমानी নোহোৱা। ইয়াত তোমালোক আত্ম-অভিমानीও হোৱা আৰু পৰমাত্ম-অভিমानीও হোৱা অৰ্থাৎ আমি পিতাৰ সন্তান হওঁ। ইয়াৰ আৰু তাৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। ইয়াত হৈছে পঢ়া, তাত পঢ়াৰ কথা নাই। ইয়াত প্ৰত্যেকেই নিজক আত্মা বুলি ভাবে আৰু বাবাই আত্মাক পঢ়ায়, এইটো নিশ্চয়েৰে শুনিলে ধাৰণা বহুত ভাল হ'ব। আত্ম-অভিমानी হৈ গৈ থাকিব। এইটো অৱস্থাত স্থিত হৈ থকাৰ লক্ষ্য বহুত উচ্চ। শুনিলে বহুত সহজ যেন লাগে। সন্তানসকলে এইটোৱে অনুভৱ শুনাৰ লাগে যে আমি নিজকে কেনেকৈ আত্মা আৰু আনকো আত্মা বুলি ভাবি কথা পাতে। পিতাই কয় - মই যদিও এই শৰীৰত আছো কিন্তু এয়া আচলতে মোৰ স্বভাৱগত অভ্যাস। মই সন্তানসকলক আত্মা বুলিয়ে ভাবো। আত্মাক পঢ়াওঁ। ভক্তি মাৰ্গতো আত্মাই ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হৈ পৰিছে। এতিয়া আত্মা পুনৰ পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। তেন্তে পিতাক পৰমাত্মা বুলি ভাবি স্মৰণ নকৰিলে পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব? এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকলে বহুত অন্তৰ্মুখী হৈ স্মৰণৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। জ্ঞান সহজ। কিন্তু এইটো নিশ্চয় দৃঢ় হ'ব লাগে যে আমি আত্মাই পঢ়োঁ, বাবাই আমাক পঢ়ায়, তেতিয়াহে আমাৰ ধাৰণাও হ'ব আৰু কোনো বিকৰ্ম নহ'ব। এনেকুৱা নহয় যে এতিয়া আমাৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম নহয়। বিকৰ্মজীৱ অন্তিমত হ'বগৈ। ভাই ভাইৰ দৃষ্টি বহুত মিঠা হয়। ইয়াত কেতিয়াও দেহ অভিমান নাহিব। সন্তানসকলে বুজি পায় পিতাৰ জ্ঞান অতি গভীৰ। যদি উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ব বিচৰা তেন্তে এইটো অভ্যাস ভালদৰে কৰিব লাগিব। ইয়াৰ ওপৰত মনোযোগ দিব লাগিব। অন্তৰ্মুখী হ'বলৈ একান্ত অৱস্থাও লাগিব। ইয়াৰ দৰে একান্ত অৱস্থা ঘৰত, কাম-কাজ কৰোতে পোৱা নাযায়। ইয়াত তোমালোকে এইটো অভ্যাস বহুত ভালদৰে কৰিব পাৰা। আত্মাকে চাব লাগে। নিজকো আত্মা বুলি ভাবিব লাগে এইটো অভ্যাস ইয়াত কৰিলে অভ্যাস হৈ যাব। আকৌ নিজৰ চাৰ্টো (খাতিয়ানো) ৰাখিব লাগে যে কিমানলৈকে আত্মা অভিমानी হৈছে? আত্মাকে আমি শুনাওঁ, আত্মাৰ লগতে বাৰ্তালাপ কৰো। এইটো অভ্যাস বহুত ভাল হ'ব লাগে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে এয়াতো যথোচিত কথা। দেহ অভিমান আতৰি যাওঁক আৰু আমি আত্মা অভিমानी হৈ যাওঁ, ধাৰণা কৰি আৰু কৰাই যাওঁ। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে - এই চাৰ্ট অতি গভীৰ। ডাঙৰ-ডাঙৰ মহাৰথীয়েও বুজি পায় - বাবাই দিনে-প্ৰতিদিনে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলৈ যি বিষয় দিয়ে, এয়াতো অতি ডাঙৰ পইন্ট। পিছত কেতিয়াও মুখেৰে কোনো অশুদ্ধ বচন উচ্চাৰিত নহ'ব। ভাই-ভাইৰ মাজত পৰস্পৰ বহুত স্নেহ উপজিব। আমি সকলো ঈশ্বৰৰ সন্তান। পিতাৰ মহিমাতো জানাই। কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ, তেওঁক কোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন.... কিন্তু কৃষ্ণৰ সেই গুণবোৰ ক'ৰ পৰা আহিল? যদিও তেওঁৰ মহিমা বেলেগ, তথাপি সৰ্বগুণ সম্পন্নতো জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ দ্বাৰাই হৈছে নহয় জানো। সেয়েহে নিজক বহুত নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে, প্ৰত্যেক খোজতে পুৰা খাতিয়ান (পোতামেল) উলিয়াব লাগে। বেপাৰীলোকসকলে গোটেই দিনৰ হিচাপ ৰাতি কৰে। তোমালোৰো বেপাৰ নাই জানো। ৰাতি পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই সকলোকে ভাই-ভাই বুলি ভাবি কথা পাতিলোনে? কাকোদুখতো নিদিলো? কিয়নো তোমালোকে জানা আমি সকলো ভাই ক্ষীৰ সাগৰ (সুখধাম)ৰ দিশে গৈ আছোঁ। এয়া হৈছে বিষয় সাগৰ। তোমালোক এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যতো নাই, ৰাম ৰাজ্যতো নাই। তোমালোক মাজতে আছা, সেয়েহে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চাব লাগে কিমানলৈকে আমাৰ ভাই-ভাই দৃষ্টিৰ অৱস্থা অটুট থাকিল। আমি সকলো আত্মা ভাই-ভাই, আমি এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰো। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী, আমি ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিলো। এতিয়া পিতা আহিছে, পিতাই কয় - মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা, নিজকে আত্মা বুলি ভাব। আত্মা বুলি ভাবিলে ভাই-ভাই হৈ যায়। এয়া পিতাইহে বুজায়। পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো এইটো পাৰ্ট (ভূমিকা) নাই। প্ৰেৰণা আদিৰ কথা নাই। যেনেকৈ শিক্ষকে বহি বুজায় তেনেকৈ পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। এইটো বিচাৰ

কৰিবলগীয়া কথা, এই ক্ষেত্ৰত সময়ো দিবলগীয়া হয়। পিতাই পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰিবলৈতো কৈ দিছে, কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰো প্ৰয়োজন। ইয়াৰ বাবেও সময় উলিয়াব লাগে। সেৱাও সকলোৰে ভিন্ন ভিন্ন। কোনোবাই বহুত সময় উলিয়াব পাৰে। আলোচনীতো যুক্তিৰে লিখিব লাগে যে ইয়াত এনেকৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইজনে সিজনক ভাই-ভাই বুলি ভাবিব লাগে।

পিতাই আহি সকলো আত্মাক পঢ়ায়, আত্মাত দৈৱী গুণৰ সংস্কাৰ এতিয়া ধাৰণ হয়। মনুষ্যই সোধে ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ কি? তোমালোকে বুজাব পাৰা কিন্তু তোমালোক এতিয়া সংখ্যাত তাকৰ, তোমালোকৰ নাম জনাজাত হোৱা নাই। ঈশ্বৰে যোগ শিকায়। নিশ্চয় তেওঁৰ সন্তানো থাকিব। তেওঁলোকেও জানে কিন্তু এই বিষয়ে কোনোৱে জ্ঞাত নহয়। নিৰাকাৰ পিতাই কেনেদৰে আহি পঢ়ায়, তেওঁ নিজেই বুজায়, - মই কল্পই-কল্পই সংগম যুগত আহি স্বয়ং কওঁ যে মই এইদৰে আছোঁ। কাৰ শৰীৰত আহো, ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। এইয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা। এজনৰ শৰীৰতে আছোঁ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। তেওঁ (ব্ৰহ্মা) মূৰব্বী সন্তান পোন প্ৰথমে হয়। আদি সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। আকৌ তেওঁৰেই প্ৰথম নম্বৰত আহে। এই চিত্ৰৰ ওপৰত বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰি। ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হয় - এয়া আন কোনোৱে বুজাব নোৱাৰে। বুজিবলৈ যুক্তি লাগে। এতিয়া তোমালোকে জানা, বাবাই কেনেকৈ দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে, কেনেকৈ চক্ৰ ঘূৰি থাকে, এই কথাবোৰ আন কোনেও জানিব নোৱাৰে। সেয়েহে পিতাই কয় এনেকৈ এনেকৈ যুক্তিৰে লিখা। যথার্থ যোগ কোনে শিকাব পাৰে - এইটো গ'ম পাই গ'লে তোমালোকৰ ওচৰত অনেক লোক আহিব। ডাঙৰ ডাঙৰ যিবোৰ আশ্ৰম আছে সকলোবোৰ থৰক-বৰক হ'বলৈ ধৰিব। এইয়া শেষৰ ফালে হ'ব, তেতিয়া আচৰিত হ'ব যে ইমানবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ সংস্থা আছে, জ্ঞান মাৰ্গৰ এটাও নাই, তেতিয়াহে তোমালোকৰ বিজয় হ'ব। এইটোও তোমালোকে জানা প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পিতা আহে। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে শিকি আছা, আনকো শিকাই আছা। কেনেকৈ কাৰোবাক লিখিত ভাৱে বুজাব লাগে - তাৰ উপায় কল্পই কল্পই উলিওৱা হয় যাতে বহুতে গ'ম পাই যায়। পিতাৰ বাহিৰে এক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা আন কোনোৱে কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা - সেইফালে হ'ল ৰাৱণ, এইফালে হ'ল ৰাম। ৰাৱণৰ ওপৰত তোমালোকে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। সেই সকলো হৈছে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় বহু কম সংখ্যক আছা। ভক্তিৰ কিমান জাক-জমকতা আছে। য'তেই পানী আছে ত'তেই মেলা পাতে। কিমান থৰছ কৰে। কিমান ডুবি মৰে। ইয়াতটো এনেকুৱা কথা নাই। তথাপিও পিতাই কয় - আশ্চৰ্যজনকভাৱে মোক চিনি পায়, শুনে, শুনায়, পবিত্ৰ হৈ থাকে তথাপি অ' মায়া! তোমাৰ দ্বাৰা পৰাজিত হৈ যায়। কল্পই-কল্পই এনেকুৱা হয়। মায়াৰ হাতত পৰাজয় বৰণ কৰাও থাকে। মায়াৰ সৈতে যুদ্ধ হয়। মায়াৰো প্ৰভাৱ আছে। ভক্তিততো থৰক-বৰক হ'বই। আধাকল্প তোমালোকে প্ৰাপ্তি ভোগ কৰা, পিছত ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। তাৰ চিহ্নও আছে, বিকাৰত যায় তেতিয়াতো আৰু দেৱতা হৈ নাথাকে। কেনেকৈ বিকাৰী হৈ পৰে, এয়া জগতত কোনোৱে নাজানে। শাস্ত্ৰত লিখি দিছে বাম মাৰ্গলৈ গ'ল। কেতিয়া গ'ল - এইটো বুজি নাপায়। এই সকলোবোৰ কথা ভালদৰে বুজিব আৰু বুজাব লাগে। বুজিবও তেতিয়াহে যেতিয়া নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'ব। তেওঁলোকৰ আকৰ্ষণ হ'ব, ক'ব এনেকুৱা পিতাৰ লগত আমাক লগ কৰাই দিয়া। কিন্তু প্ৰথমতে চোৱা - ঘৰলৈ যোৱাৰ পিছত সেইটো নিচা থাকেনে? নিশ্চয় বুদ্ধি হৈ থাকানে? স্মৃতিয়ে ব্যাকুল কৰি তুলিব লাগে, চিঠি লিখি থাকিব লাগে, আপুনি আমাৰ প্ৰকৃত (সত্য) বাবা, আপোনাৰ পৰা উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ, আপোনাৰ সৈতে মিলন অবিহনে আমি থাকিব নোৱাৰোঁ। বিবাহৰ পিছত মিলন হয়। বিবাহৰ পিছত উচ্চপচাই থাকে। তোমালোকে জানা আমাৰ বেহদৰ পিতা শিক্ষক, প্ৰিয়তম আদি সকলো হয়। বাকী সকলোৰে পৰা দুখ পালো। তাৰ সলনি পিতাই সুখ দিয়ে। তাতো সকলোৱে সুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সুখৰ সম্বন্ধত বান্ধ খাই আছা।

এয়া পুৰুষোত্তম হ'বলৈ পুৰুষোত্তম যুগ। মূল কথা হ'ল নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। পিতাক মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। আমি সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছো। খুন্দা বহুত খালোঁ। এতিয়া পিতা পুনৰ লৈ যাবলৈ আহিছে, তেন্তে নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণা কৰিব লাগে। খাতিয়ান ৰাখিব লাগে - গোটেই দিনত কিমানক পিতাৰ পৰিচয় দিলো? পিতাৰ পৰিচয় নিদিয়াকৈ সুখী হ'ব নোৱাৰা, ধৰুফৰনি লাগি থাকে। যন্ত্ৰত বহুত বিধিনিও আছে, প্ৰহাৰিত হ'বলগীয়া হয়। অন্য কোনো সংসঙ্গ নাই য'ত পবিত্ৰতাৰ কথা থাকে। ইয়াত তোমালোকে পবিত্ৰ হোৱা সেয়েহে অসুৰসকলে বিধিনি ঘটায়। পবিত্ৰ হৈ ঘৰলৈ যাব লাগিব। সংস্কাৰ আত্মাই লৈ যায়। এনেকৈ কয় যে যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত মৃত্যু হ'লে স্বৰ্গলৈ যাম সেয়েহে আনন্দৰে যুদ্ধলৈ যায়। তোমালোকৰ ওচৰত কামাণ্ডৱ, মেজৰ, চিপাহী আদি ক'ৰ ক'ৰ পৰা আহে। স্বৰ্গলৈ কেনেকৈ যাবা? যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিৰ স্মৃতি আছে। এতিয়া পিতাই বুজায় আছে যে সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, ভাই-ভাই বুলি ভাবাপিতাক স্মৰণ কৰা। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমান উচ্চ পদ পাব। তেওঁলোকে কয় আমি ভাই-ভাই হওঁ। কিন্তু অৰ্থ নাজানে, পিতাকেই

নাজানে।

মানুহে ভাবে যে আমি নিষ্কাম সেৱা কৰোঁ। আমাৰ ফল প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছা নাই। কিন্তু ফলতো নিশ্চয় পাবই। নিষ্কাম সেৱাটো এজন পিতাইহে কৰে। সন্তানসকলে জানে যে পিতাৰ কিমান গ্লানি কৰিলো। দেৱতাসকলৰো গ্লানি কৰিছে। দেৱতাসকলেতো কাৰো হিংসা কৰিব নোৱাৰে। ইয়াত তোমালোক ডবল অহিংসক হৈ উঠা। কাম কটাৰীও নচলোৱা, থঙো নকৰা। ক্ৰোধো বৰ ডাঙৰ বিকাৰ। কয় সন্তানৰ ওপৰত বহুত থং কৰিলো। পিতাই বুজায় চৰ আদি কেতিয়াও মাৰিব নালাগে। তেৱোঁ ভাই হয়, তেওঁৰো আত্মা আছে। আত্মা সৰু ডাঙৰ নহয়। এয়া সন্তান নহয়, তোমাৰ সৰু ভাই। আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। সৰু ভাতৃক মাৰিব নালাগে। সেয়েহে কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত দেখুওৱা হয় ৰচীৰে বান্ধে। প্ৰকৃততে এনেকুৱা কথা নহয়। এইবোৰ ভিন্ন ভিন্ন শিক্ষাহে। বাকী কৃষ্ণৰ মাখন চুৰি কৰাৰ কি প্ৰয়োজন। জগতৰ লোকে ওলোটাকৈ চুৰি কৰাৰহে মহিমা কৰে। তোমালোকে সঠিক মহিমা কৰা, তোমালোকে ক'বা তেওঁতো সৰ্বগুণ সম্পন্ন 16 (ষোল্ল) কলা সম্পন্ন। কিন্তু এই গ্লানিও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া সকলোৱে তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। পিতাই আহি সতোপ্ৰধান কৰি তোলে। পঢ়াওতা হ'ল বেহদৰ পিতা। তেওঁ মতত চলিব লাগে। কঠিনতকৈও কঠিন হৈছে এইটো বিষয়। পদো তোমালোকে কিমান উচ্চ পোৱা। সহজ হোৱাহেঁতেন সকলোৱে এই পৰীক্ষাত লাগি গ'লহেঁতেন। এই ক্ষেত্ৰত বহুত যন্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন। দেহ-অভিমান আহিলে বিকৰ্ম হৈ যাব, সেয়েহে লাজুকীবনৰ দৃষ্টান্ত দিয়া হয়। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সজাগ হৈ যাব। পাহৰি গ'লে কিবা নহয় কিবা ভুল হৈ যাব। পদো কম হৈ যায়। শিক্ষাতো সকলোকে দিছে, যাৰ পৰাই পিছত গীতা ৰচনা কৰে। গৰুড় পুৰাণত ভয় লগা কথা লিখি দিছে যাতে মনুষ্যই ভয় কৰে। ৰাৱণ ৰাজ্যত পাপটো হৈয়ে থাকে কিয়নো এইখন হৈছে কাইটৰ জংঘল। পিতাই কয় - দৃষ্টিও পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে। বহুকাল ধৰি অভ্যস্ত সেয়েহে শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম জাগি উঠে। বিনাশী বস্তুৰ প্ৰতি মৰম ৰাখি লাভনো কি? অবিনাশীৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিলে অবিনাশী হৈ যায়। সন্তানসকললৈ এয়াই নিৰ্দেশনা - উঠোতে-বহুতে, চলোতে-ফুৰোতে পিতাক স্মৰণ কৰা। অচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) শৰীৰ বিনাশী, তাৰ পৰা মৰম আঁতৰাই অবিনাশী আত্মাৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব লাগে। অবিনাশী পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মা ভাই-ভাই হয়, আমি ভাইৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰো - এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজৰ এনেকুৱা অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে যাতে মুখৰ পৰা কেতিয়াও অশুদ্ধ বচন উচ্চাৰিত নহয়। প্ৰতিটো খোজতে নিজৰ খাতিয়ান পৰীক্ষা কৰিব লাগে।

বৰদান: ঈশ্বৰীয়সঙ্গতথাকিকু-সঙ্গৰপ্ৰভাৱৰপৰাহাতসাৰিথাকোঁতাসদায়সংসঙ্গীহোৱা
যেনেকুৱাই বেয়া সঙ্গ নহওক কিয় কিন্তু তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ সঙ্গ তাৰ আগত বহুত শক্তিশালী হয়। ঈশ্বৰীয় সঙ্গৰ আগত সেই সঙ্গ একোৱেই নহয়। সকলো শক্তিহীন। কিন্তু যেতিয়া নিজেই দুৰ্বল হৈ যোৱা তেতিয়া ওলোটো সঙ্গৰ প্ৰভাৱ পৰে। যিয়ে সদায় এজন পিতাৰ সঙ্গত থাকে অৰ্থাৎ সদায় সংসঙ্গী হৈ থাকে তেওঁ অন্য কোনো সঙ্গৰ ৰঙৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব নোৱাৰে। ব্যৰ্থ কথা, ব্যৰ্থ সঙ্গ অৰ্থাৎ কু-সঙ্গই তেওঁক আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে।

স্লোগান: বেয়াকোভাললৈপৰিৱৰ্তনকৰোঁতাজনেইপ্ৰসন্নচিহ্নহৈথাকিবপাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!